ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 7ης Ιουνίου 2007 *

Στην υπόθεση C-278/06,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, που υπέβαλε το Bundesverwaltungsgericht (Γερμανία) με απόφαση της 18 Μαΐου 2006, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 26 Ιουνίου 2006, στο πλαίσιο της δίκης

Manfred Otten

κατά

Landwirtschaftskammer Niedersachsen,

παρισταμένων των:

Jonny Kück

και

Vertreterin des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Schintgen, πρόεδρο τμήματος, A. Borg Barthet και M. Ilešič (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Y. Bot
γραμματέας: B. Fülöp, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 29ης Μαρτίου 2007,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— ο M. Otten, εκπροσωπούμενος από τον G.-W. Bieniek, Rechtsanwalt,

— το Landwirtschaftskammer Niedersachsen, εκπροσωπούμενο από την H. Steggewentz,

— η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους M. Lumma και C. Blaschke,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους J. Schieferer και F. Erlbacher, καθώς και την E. Τσερέπα-Lacombe,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3950/92 του Συμβουλίου, της 28ης Δεκεμβρίου 1992, για τη θέσπιση συμπληρωματικής εισφοράς στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων (ΕΕ L 405, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 1256/1999 του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1999 (ΕΕ L 160, σ. 73, στο εξής: κανονισμός 3950/92).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ του M. Otten, πρώην μισθωτή γαιών χρησιμοποιούμενων για τις ανάγκες μιας γαλακτοπαραγωγικής εκμεταλλεύσεως, και του Landwirtschaftskammer Niedersachsen (γεωργικού επιμελητηρίου της Κάτω Σαξωνίας), σχετικά με τη μεταφορά της ποσότητας αναφοράς γάλακτος ή γαλακτοκομικών προϊόντων σε εκμισθωτή μη έχοντα την ιδιότητα του παραγωγού γάλακτος ή γαλακτοκομικών προϊόντων που μεταφέρει με τη σειρά του, μέσω ενός κρατικού φορέα πωλήσεως, την εν λόγω ποσότητα το συντομότερο δυνατόν σε τρίτον που έχει την ιδιότητα αυτή.

Το νομικό πλαίσιο

Η κοινοτική νομοθεσία

3 Το 1984, δεδομένου ότι εξακολουθούσε να μην υπάρχει ισορροπία μεταξύ προσφοράς και ζητήσεως στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων, θεσπίστηκε ένα σύστημα συμπληρωματικών εισφορών επί του γάλακτος

με το άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1968 περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/003, σ. 82), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 856/84 του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 1984 (ΕΕ L 90, σ. 10). Κατά τη διάταξη αυτή, οφείλεται συμπληρωματική εισφορά για τις ποσότητες γάλακτος που υπερβαίνουν την εκάστοτε καθοριζόμενη ποσότητα αναφοράς.

4 Οι γενικοί κανόνες εφαρμογής της συμπληρωματικής εισφοράς καθορίστηκαν με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 857/84 του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 1984, περί γενικών κανόνων για την εφαρμογή της εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού 804/68 στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων (ΕΕ L 90, σ. 13).

5 Ο κανονισμός 857/84 καταργήθηκε με τον κανονισμό 3950/92, ο οποίος παρέτεινε την ισχύ αυτού του συστήματος συμπληρωματικής εισφοράς μέχρι την 1η Απριλίου 2000, ενώ αρχικά προβλεπόταν ότι θα ίσχυε μέχρι την 1η Απριλίου 1993.

6 Το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 3950/92 ορίζει ότι:

«Ελλείψει συμφωνίας μεταξύ των μερών, στην περίπτωση αγροτικών μισθώσεων που εκπνέουν χωρίς δυνατότητα παράτασης της μίσθωσης με ανάλογους όρους, ή σε περιπτώσεις που περιέχουν συγκρίσιμα νομικά αποτελέσματα, οι διαθέσιμες ποσότητες αναφοράς στις εν λόγω εκμεταλλεύσεις μεταβιβάζονται συνολικά ή εν μέρει στους παραγωγούς οι οποίοι τις ξαναπαίρνουν, σύμφωνα με τις διατάξεις που έχουν θεσπίσει ή πρόκειται να θεσπίσουν τα κράτη μέλη, λαμβάνοντας υπόψη τα νόμιμα συμφέροντα των μερών.»

7 Το άρθρο 8 του ίδιου κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«Προκειμένου να συμπληρωθεί η αναδιάρθρωση της γαλακτοκομικής παραγωγής ή με σκοπό τη βελτίωση του περιβάλλοντος, τα κράτη μέλη μπορούν να λάβουν ένα ή περισσότερα από τα ακόλουθα μέτρα σύμφωνα με λεπτομερείς κανόνες, τους οποίους καθορίζουν, λαμβάνοντας υπόψη τα νόμιμα συμφέροντα των μερών:

[...]

β) να ορίζουν, με βάση αντικειμενικά κριτήρια, τους όρους υπό τους οποίους οι παραγωγοί μπορούν, έναντι πληρωμής, να επιτυγχάνουν, κατά την έναρξη της δωδεκάμηνης περιόδου, την ανακατανομή από την αρμόδια αρχή, ή από τον οργανισμό που έχει οριστεί από την εν λόγω αρχή, ποσοτήτων αναφοράς που αποδεσμεύθηκαν οριστικά κατά το τέλος της προηγούμενης δωδεκάμηνης περιόδου από άλλους παραγωγούς έναντι καταβολής τιμήματος, σε μία ή περισσότερες ετήσιες δόσεις, η οποία είναι ίση προς προαναφερθείσα πληρωμή·

[...]

ε) να επιτρέπουν, κατόπιν αιτήσεως του παραγωγού προς την αρμόδια αρχή ή τον οργανισμό που έχει ορίσει η αρχή αυτή, την οριστική μεταβίβαση ποσοτήτων αναφοράς χωρίς μεταβίβαση των αντίστοιχων εκτάσεων, ή αντιστρόφως, με σκοπό τη βελτίωση της διάρθρωσης της γαλακτοκομικής παραγωγής στο επίπεδο της εκμετάλλευσης ή την εκτατικοποίηση της παραγωγής.

[...]»

8 Το άρθρο 9 του κανονισμού 3950/92 ορίζει τα ακόλουθα:

«Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, νοείται ως:

[...]

γ) παραγωγός: κάτοχος γεωργικής εκμετάλλευσης, φυσικό ή νομικό πρόσωπο ή ομάδα φυσικών ή νομικών προσώπων, η εκμετάλλευση των οποίων βρίσκεται στο γεωγραφικό έδαφος ενός κράτους μέλους:

— που πωλεί γάλα ή άλλα γαλακτοκομικά προϊόντα απευθείας στον καταναλωτή

ή/και

— που παραδίδει στον αγοραστή·

[...]»

Η εθνική νομοθεσία

9 Το καθεστώς μεταφοράς ποσοτήτων αναφοράς σχετικά με την παράδοση γάλακτος ή γαλακτοκομικών προϊόντων διέπεται από το διάταγμα περί εφαρμογής της συμπληρωματικής εισφοράς (Zusatzabgabenverordnung), της 12ης Ιανουαρίου 2000 (*BGB1.* 2000 I, σ. 27, στο εξής: διάταγμα ZAV), που άρχισε να ισχύει την 1η Απριλίου 2000.

10 Σύμφωνα με το διάταγμα ZAV, καταρχήν, οι ποσότητες αναφοράς δεν μπορούν πλέον να πωλούνται παρά μόνο σε τρεις ημερομηνίες κάθε έτους, δηλαδή την 1η Απριλίου, την 1η Ιουλίου ή την 30ή Οκτωβρίου, μέσω κρατικού φορέα πωλήσεως, σύμφωνα με συγκεκριμένη διαδικασία κατά την οποία δεν λαμβάνεται υπόψη η επιφάνεια των γαιών που χρησιμοποιούνται στο πλαίσιο κάθε γαλακτοκομικής εκμεταλλεύσεως.

11 Δεδομένου ότι η επίμαχη σύμβαση αγροτικής μισθώσεως της κύριας δίκης συνήφθη πριν από την 1η Απριλίου 2000, το άρθρο 7, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του εθνικού κανονισμού περί εγγυημένων ποσοτήτων γάλακτος (Milchgarantiemengenverordnung), της 25ης Μαΐου 1984 (*BGB1.* 1984 I, σ. 720), όπως τροποποιήθηκε με τον τριακοστό τρίτο τροποποιητικό κανονισμό της 25ης Μαρτίου 1996 (*BGB1.* 1996 I, σ. 535), έχει εφαρμογή δυνάμει του άρθρου 12, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, του διατάγματος ZAV. Βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του εθνικού κανονισμού περί εγγυημένων ποσοτήτων γάλακτος, η ποσότητα αναφοράς πρέπει να επιστρέφει στον εκμισθωτή σε περίπτωση λήξεως της αγροτικής μισθώσεως.

12 Όταν μια ποσότητα αναφοράς μεταφέρεται σε εκμισθωτή που δεν έχει την ιδιότητα του παραγωγού, το άρθρο 12, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, του διατάγματος ZAV επιβάλλει την αφαίρεση του 33 % της ποσότητας αυτής υπέρ του αποθέματος του οικείου ομοσπόνδου κράτους της Γερμανίας.

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

13 Το 1974 ο προκάτοχος του M. Otten συνήψε με τον J. Kück αγροτική μίσθωση αορίστου διαρκείας με σκοπό την παραγωγή γάλακτος, αφορώσα γεωργική γη εκτάσεως 4,1862 εκταρίων.

14 Το 1984, στο πλαίσιο της εισαγωγής του συστήματος των συμπληρωματικών εισφορών οι οποίες επιβάρυναν τους παραγωγούς γάλακτος που υπερέβαιναν τις χορηγούμενες σ' αυτούς ποσότητες αναφοράς, ο προκάτοχος του M. Otten έλαβε μια ποσότητα αναφοράς βάσει της εκτάσεως αυτής την οποία είχε μισθώσει με σκοπό την παραγωγή γάλακτος.

15 Κατά τη διάρκεια του 2000, οι M. Otten και J. Kück κατάγγειλαν από 1ης Ιανουαρίου 2001 τη σύμβαση μισθώσεως που είχαν συνάψει. Επομένως, την ημερομηνία αυτή η γεωργική εκμετάλλευση επέστρεψε στον J. Kück.

16 Αιτήσει του J. Kück, το Landwirtschaftskammer Hannover (γεωργικό επιμελητήριο του Αννοβέρου), με διοικητική απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 2001, που τροποποιήθηκε στις 27 Απριλίου 2001, επιβεβαίωσε στον αιτούντα ότι του μεταφέρθηκε ποσότητα αναφοράς 9 315 kg. Αποφάσισε επίσης την αφαίρεση μιας ποσότητας αναφοράς 4 588 kg για να προστεθεί στο απόθεμα του ομοσπόνδου κράτους, με την αιτιολογία ότι ο J. Kück δεν ήταν παραγωγός.

17 Ο M. Otten άσκησε κατά της αποφάσεως αυτής ενδικοφανή προσφυγή, την οποία απέρριψε το Landwirtschaftskammer Hannover.

18 Τότε ο M. Otten άσκησε προσφυγή ενώπιον του Verwaltungsgericht Stade (διοικητικού πρωτοδικείου του Stade), το οποίο ακύρωσε τις ως άνω διοικητικές αποφάσεις.

19 Με απόφαση της 16ης Μαρτίου 2005, το Niedersächsisches Oberverwaltungsgericht (διοικητικό εφετείο της Κάτω Σαξωνίας) απέρριψε την έφεση του Landwirtschaftskammer Niedersachsen. Το Niedersächsisches Oberverwaltungsgericht έκρινε ότι, όταν λήγει μια αγροτική μίσθωση που αφορά γεωργική εκμετάλλευση

χρησιμοποιούμενη για την παραγωγή γάλακτος, η αντίστοιχη ποσότητα αναφοράς επιστρέφει στον εκμισθωτή μόνον αν αυτός είναι και ο ίδιος παραγωγός ή αν μεταφέρει αμέσως τις γεωργικές γαίες σε άλλον παραγωγό.

20 Το Landwirtschaftskammer Niedersachsen άσκησε αναίρεση («Revision») ενώπιον του Bundesverwaltungsgericht.

21 Το τελευταίο αυτό δικαστήριο θεωρεί ότι, κατά την ερμηνεία του Δικαστηρίου με την απόφαση της 20ής Ιουνίου 2002, C-401/99, Thomsen (Συλλογή 2002, σ. I-5775), μια μεταβατική απόκτηση από εκμισθωτή που δεν έχει την ιδιότητα του παραγωγού είναι πάντοτε δυνατή, καθόσον, αφενός, η απόκτηση αυτή είναι προσωρινή και καθίσταται αναγκαία λόγω της εθνικής νομοθεσίας και, αφετέρου, καταλήγει στη σύναψη νέας συμβάσεως μισθώσεως με μισθωτή ο οποίος έχει την ιδιότητα του παραγωγού. Κατά την εκ μέρους του αιτούντος δικαστηρίου ερμηνεία της εν λόγω αποφάσεως, το τελικό αποτέλεσμα των δύο αυτών μεταφορών θεωρείται ως μια ενιαία πράξη μεταφοράς της ποσότητας αναφοράς από έναν παραγωγό σε άλλο (απόφαση Thomsen, προαναφερθείσα, σκέψη 43).

22 Η ερμηνεία αυτή πρέπει να ακολουθηθεί επίσης στην υπόθεση της κύριας δίκης, όπου η μεταβίβαση γαιών αποσυνδέεται από τη μεταφορά ποσοτήτων αναφοράς στο πλαίσιο της δεύτερης μεταφοράς και δυνάμει της νέας εθνικής ρυθμίσεως.

23 Επιπλέον, κατά την ερμηνεία αυτή, οι ποσότητες αναφοράς χρησιμοποιούνται στο πλαίσιο της παραγωγής ή της εμπορίας γάλακτος, οπότε ο εκμισθωτής που δεν είναι παραγωγός δεν μπορεί να αποκομίσει καθαρά οικονομικά πλεονεκτήματα επωφελούμενος από την αγοραία αξία των ποσοτήτων αυτών (αποφάσεις της 20ής Ιουνίου 2002, C-313/99, Mulligan κ.λπ., Συλλογή 2002, σ. I-5719, σκέψη 30, και Thomsen, προαναφερθείσα, σκέψη 39, καθώς και, επίσης υπέρ της ερμηνείας αυτής, απόφαση της 13ης Απριλίου 2000, C-292/97, Karlsson κ.λπ., Συλλογή 2000, σ. I-2737, σκέψη 57).

24 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Bundesverwaltungsgericht αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Έχει το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 3950/92 [...] την έννοια ότι, σε περίπτωση αγροτικής μισθώσεως που λήγει και αφορά γαλακτοκομική εκμετάλλευση ή γεωργικές γαίες χρησιμοποιούμενες για παραγωγή γάλακτος, οι σχετικές ποσότητες αναφοράς μπορούν να επιστρέψουν στον εκμισθωτή ακόμα και όταν αυτός δεν είναι ο ίδιος παραγωγός ή δεν πρόκειται να αποκτήσει την ιδιότητα αυτή αλλά μεταφέρει τις εν λόγω ποσότητες αναφοράς, εντός συντόμου χρονικού διαστήματος και μέσω κρατικού φορέα πωλήσεως, σε τρίτον ο οποίος έχει την ιδιότητα αυτή;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

25 Με το ερώτημά του το αιτούν δικαστήριο ερωτά αν το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 3950/92 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, με τη λήξη μιας αγροτικής μισθώσεως που αφορά γαλακτοκομική εκμετάλλευση, η συνδεόμενη με αυτήν ποσότητα αναφοράς μπορεί να επιστρέψει στον εκμισθωτή σε περίπτωση που αυτός δεν είναι μεν παραγωγός και δεν έχει την πρόθεση να αποκτήσει την ιδιότητα αυτή αλλά μεταφέρει, μέσω κρατικού φορέα πωλήσεως, την εν λόγω ποσότητα το συντομότερο δυνατόν σε τρίτον ο οποίος έχει την ιδιότητα αυτή.

26 Πρέπει να υπομνησθεί εκ προοιμίου ότι από την όλη οικονομία της κοινοτικής νομοθεσίας για τη συμπληρωματική εισφορά επί του γάλακτος συνάγεται ότι, καταρχήν, η ποσότητα αναφοράς χορηγείται σε κάτοχο γεωργικής εκμεταλλεύσεως μόνον εφόσον αυτός έχει την ιδιότητα του παραγωγού (βλ., επ' αυτού, μεταξύ άλλων, απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2006, C-275/05, Kibler, Συλλογή 2006, σ. I-10569, σκέψη 21 και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

27 Πράγματι, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 3950/92, κατά τη λήξη της ισχύος συμβάσεως αγροτικής μισθώσεως αφορώσας γαλακτοκομική εκμετάλλευση, η συναρτώμενη προς την εκμετάλλευση αυτή ποσότητα αναφοράς επανέρχεται, καταρχήν, εν όλω ή εν μέρει στον εκμισθωτή μόνον αν ο τελευταίος έχει την ιδιότητα του παραγωγού υπό την έννοια του άρθρου 9, στοιχείο γ΄, του κανονισμού αυτού (απόφαση Thomsen, προαναφερθείσα, σκέψη 41).

28 Υπό τις συνθήκες αυτές, μια μεταβατική απόκτηση ποσοτήτων αναφοράς εκ μέρους του εκμισθωτή που δεν έχει την ιδιότητα του παραγωγού δεν επιτρέπεται, έναντι του κοινοτικού δικαίου, παρά μόνον αν είναι αναγκαία και όσο το δυνατόν μικρότερης διάρκειας (βλ., επ' αυτού, απόφαση Thomsen, προαναφερθείσα, σκέψη 43).

29 Όμως, η ερμηνεία αυτή μπορεί να ισχύσει και στην υπόθεση της κύριας δίκης. Πρώτον, από την έκτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1256/1999 προκύπτει ότι τα κράτη μέλη μπορούν να οργανώνουν τη μεταφορά ποσοτήτων αναφοράς όχι με ατομικές συναλλαγές μεταξύ παραγωγών αλλά με διαφορετικό τρόπο. Δεύτερον, από τη σκέψη 43 της προαναφερθείσας αποφάσεως Thomsen απορρέει ότι η μεταβατική απόκτηση για μακρό χρονικό διάστημα ποσοτήτων αναφοράς από εκμισθωτές που δεν προτίθενται να καταστούν παραγωγοί αντιβαίνει, αφενός, προς την όλη οικονομία της ρυθμίσεως για τη συμπληρωματική εισφορά επί του γάλακτος και, αφετέρου, προς την αρχή ότι δεν χορηγείται ποσότητα αναφοράς στους γεωργοκτηνοτρόφους που δεν έχουν την ιδιότητα του παραγωγού.

30 Το γεγονός ότι, στην υπόθεση της κύριας δίκης, η μεταφορά της ποσότητας αναφοράς αποσυνδέεται από τη μεταβίβαση της γεωργικής εκμεταλλεύσεως δεν είναι ικανή να επηρεάσει την εν λόγω ερμηνεία.

31 Πράγματι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, ακόμα και αν μια ποσότητα αναφοράς μεταφέρεται, καταρχήν, μόνο με την παράλληλη μεταβίβαση της εκμεταλλεύσεως με την οποία συνδέεται, υπό τον όρον ότι η μεταφορά αυτή

πληροί τις σχετικώς προβλεπόμενες στο άρθρο 7 του κανονισμού 3950/92 τυπικές και ουσιαστικές προϋποθέσεις, οι ποσότητες αναφοράς μπορούν να μεταφέρονται ανεξάρτητα από κάποια γεωργική εκμετάλλευση στις περιπτώσεις που προβλέπει κατά παρέκκλιση το κοινοτικό δίκαιο (βλ., επ' αυτού, απόφαση Mulligan, προαναφερθείσα, σκέψη 27 και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

32 Πρέπει να σημειωθεί συναφώς ότι το άρθρο 8, στοιχεία β΄ και ε΄, του κανονισμού 3950/92 επιτρέπει στα κράτη μέλη να λαμβάνουν ένα ή περισσότερα από τα απαριθμούμενα μέτρα, είτε μεμονωμένα είτε συνδυαζόμενα, αλλά δεν τους επιτρέπεται να θεσπίζουν νέες μορφές ρυθμίσεων στον τομέα αυτό (απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 2004, C-173/02, Ισπανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. I-9735, σκέψη 26).

33 Πράγματι, σύμφωνα με το άρθρο 8, στοιχείο β΄, του κανονισμού 3950/92 και προς τον σκοπό της αναδιαρθρώσεως της γαλακτοκομικής παραγωγής και της βελτιώσεως του περιβάλλοντος, τα κράτη μέλη μπορούν να προσδιορίζουν με βάση αντικειμενικά κριτήρια τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες κατά την έναρξη μιας δωδεκάμηνης περιόδου οι παραγωγοί μπορούν να ζητούν, έναντι πληρωμής, από την αρμόδια αρχή ή από τον οργανισμό που έχει ορίσει η αρχή αυτή τη χορήγηση κατόπιν ανακατανομής ποσοτήτων αναφοράς που έχουν αποδεσμευθεί οριστικά στο τέλος της προηγούμενης δωδεκάμηνης περιόδου από άλλους παραγωγούς.

34 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 8, στοιχείο ε΄, του κανονισμού 3950/92, τα κράτη μέλη μπορούν επίσης να επιτρέπουν, κατόπιν αιτήσεως του παραγωγού στην αρμόδια αρχή ή τον οργανισμό που έχει ορίσει η αρχή αυτή, την οριστική μεταφορά της ποσότητας αναφοράς ανεξάρτητα από κάποια γεωργική εκμετάλλευση.

35 Επομένως, ο κοινοτικός νομοθέτης προέβλεψε τη δυνατότητα μεταφοράς ποσότητας αναφοράς σε παραγωγό, μέσω κρατικού φορέα πωλήσεως, χωρίς μεταβίβαση της συνδεόμενης με την ποσότητα αυτή εκμεταλλεύσεως.

36 Η ανωτέρω ερμηνεία δεν θίγεται από τις σκέψεις 42 και 43 της προαναφερθείσας αποφάσεως Thomsen, σχετικά με τη μεταφορά ποσοτήτων αναφοράς λαμβανομένης υπόψη της επιφάνειας των γαιών που χρησιμοποιούνται για τη λειτουργία της γεωργικής εκμεταλλεύσεως, δεδομένου ότι από εν λόγω απόφαση δεν προκύπτει ότι ο εκμισθωτής δεν θα μπορούσε να μεταφέρει σε τρίτον παραγωγό την ποσότητα αναφοράς αναξάρτητα από τη συνδεόμενη με αυτήν εκμετάλλευση, μέσω κρατικού φορέα πωλήσεως, τούτο δε το συντομότερο δυνατόν μετά τη λήξη της συμβάσεως μισθώσεως.

37 Το γεγονός ότι, στην υπόθεση της κύριας δίκης, η ποσότητα αναφοράς που συνδέεται με μια γαλακτοκομική εκμετάλλευση επιστρέφει προσωρινά στον εκμισθωτή που δεν έχει την ιδιότητα του παραγωγού δεν έχει αποφασιστική σημασία όταν η κατάσταση αυτή δεν διαρκεί επί μακρόν και η οικεία ποσότητα αναφοράς μεταφέρεται το συντομότερο δυνατόν σε τρίτον που έχει όντως την ιδιότητα του παραγωγού.

38 Κατά συνέπεια, η μεταβατική απόκτηση ποσότητας αναφοράς συνδεομένης με μια γεωργική εκμετάλλευση εκ μέρους εκμισθωτή που δεν έχει την ιδιότητα του παραγωγού, για να τη μεταφέρει σε έναν κρατικό φορέα πωλήσεως ποσοτήτων αναφοράς, προκειμένου ο τελευταίος να τις πωλήσει το συντομότερο δυνατόν σε παραγωγούς, δεν μπορεί να θεωρείται ότι αντιβαίνει προς το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 3950/92.

39 Η ερμηνεία αυτή είναι κατά τα λοιπά σύμφωνη με τον κύριο σκοπό της ως άνω διατάξεως του κανονισμού 3950/92, κατά τον οποίο οι ποσότητες αναφοράς δεν πρέπει να χορηγούνται σε πρόσωπα που επιδιώκουν απλώς να αποκομίσουν οικονομικά οφέλη από τη χορήγηση αυτή (βλ., επ' αυτού, απόφαση Thomsen, προαναφερθείσα, σκέψη 45).

40 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, στο υποβληθέν ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 3950/92 έχει την έννοια ότι, με τη λήξη μιας αγροτικής μισθώσεως που αφορά γαλακτοκομική εκμετάλλευ-

ση, η συνδεόμενη με αυτήν ποσότητα αναφοράς μπορεί να επιστρέψει στον εκμισθωτή σε περίπτωση που αυτός δεν είναι μεν παραγωγός και δεν έχει την πρόθεση να αποκτήσει την ιδιότητα αυτή αλλά μεταφέρει, μέσω κρατικού φορέα πωλήσεως, την εν λόγω ποσότητα το συντομότερο δυνατόν σε τρίτον ο οποίος έχει την ιδιότητα αυτή.

Επί των δικαστικών εξόδων

41 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3950/92 του Συμβουλίου, της 28ης Δεκεμβρίου 1992, για τη θέσπιση συμπληρωματικής εισφοράς στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 1256/1999 του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1999, έχει την έννοια ότι, με τη λήξη μιας αγροτικής μισθώσεως που αφορά γαλακτοκομική εκμετάλλευση, η συνδεόμενη με αυτήν ποσότητα αναφοράς μπορεί να επιστρέψει στον εκμισθωτή σε περίπτωση που αυτός δεν είναι μεν παραγωγός και δεν έχει την πρόθεση να αποκτήσει την ιδιότητα αυτή αλλά μεταφέρει, μέσω κρατικού φορέα πωλήσεως, την εν λόγω ποσότητα το συντομότερο δυνατόν σε τρίτον ο οποίος έχει την ιδιότητα αυτή.

(υπογραφές)